

אסורים ברבנות

אלכסנדר קוסטין
איך להשיג גט -

גברים נכבדים. הקטע הזה שווה לכם כמה אלפי דולארים ירוקים, ואפילו שחורים, שאי לולא אני, הייתם מפזרים אותם בין שניים שלושה עורכי־דין, שלא היו עוזרים לכם בכלל. אני דווקא מבינה את זה שפיתאום בא לכם להתגרש. הנערה היפה שאיתה התחתנתם כבר לא כליכך צעירה ויפה, ובמשך השנים היא גם תפסה ביטחון ועצמאות וטיפה פמיניזם ובכלל היא די מנדרת ומבלבלת את המוח, ואין לכם כוח. לעומת זאת, אתם, שפעם נראיתם ילדים מטופשים, קיבלתם כמה קילוגרמים וכמה אלפי דולארים כחשבוני־הבנק וקצת שערות־שיכה, הכי חשוב, פיתאום הארץ הזאת מלאה בחתיכות צעירות ויפהפיות, העושות לכם עיניים נהרות, עטורות רימיל כחול־כהה.

נו, אני כאמת מבינה שאתם ממש מתים להתגרש. אבל — היא לא רוצה. היא אמרה את המישפט הנוראי הזה: על גופתי המתה! לא עוזר כלום. לא הבטחת הרירה ולא הרבה כסף כבנק, ולא הילדים. הגברת פשוט רוצה להישאר כסטטוס של נשואה.

אז אתם רצים מעורר־דין לעורר־דין, מבלש פרטי לבלש פרטי, ושום דבר לא עוזר. דקה לפני שאתם מתייאשים ואומרים לעצמי: כם אין ברירה, כבר נגמור את החיים עם הנורניקית הזאת — בואו, שבו לרגע וקחו בחינם שיעור באיך להשיג גט קצר וחלק.

שני המורים לשיעור הנ"ל הם שני גברים יפים ומרשימים. אחד מורה לאנגלית והשני עורר־דין. הנה הצעותיהם לגט בטוח:

עורך־הדין **אלכסנדר קוסטין** מציע: כרי לקבל גט מאשך, כל מה שאדם צריך זה להיות מואשם במירמה ובסחיטה ובניאוף עם אשת חברך הטוב, ובהחזקת תמונות־עירום במגירה שלך, ולכסוף להיות המרכז של מישפט סנסציוני. וכבר האשה החוקית רוצה גט.

לעומתו, המורה לאנגלית **אריה ניב** עבד פחות קשה כרי להשיג את הגט. כל מה שהוא עשה זה להתעסק עם איזה 15-10 ילדות בנות 16, ואפילו להתאהב בחלקן. עבודה נקיה ונעימה, כנראה. גם אשתו מבקשת גט דחוף. תלמדו. רבותי, תלמדו!

אריה ניב
- כמעט בלי מאמץ

חדשות מהברכה

הכל התחיל בבריכת־השחייה של צהלה. לשם באים כל מי שאוהבים מים, וגם קצת מי שאוהבים אוויר. וכשהם באים לשם, הם מביאים את נשך תיהם החוקיות, ולפעמים גם הלא־חוקיות, ואז מהמים שנכנסים להם לעיניים הם לא רואים טוב, והם לוקחים בידי איזה אשה ומביאים אותה הביתה, ואז מסתבר להם שזו לא האשה שלהם, אבל זה כבר מאוחר, וכל הברכה של צהלה מרברת עליהם.

או עכשיו הם כולם שוכבים שם, נברכה, מרוחים בשמן, מור ולבונה, משתזפים קצת על הבטן וקצת על הגב, ומרברים על טיילים אחד מפורסם (ואפילו יותר מזה) שתפס את **אשתו** מזה הרבה מאור שנים בפנות השתזפות־כטן, אבל לא בברכה אלא במיטה שלו, עם מלח ידוע (ואפילו יותר מזה).

יש איזה מזל בהורוסקופ, שאצלו מים ואוויר הולכים ביחד. נראה שזה המזל של הגברת הנ"ל.

שולה חן ואבי קורן
יחד עם מירב בגין

איזה מין עוזרת?

אם אי־פעם אצביע למפא"י, זה יהיה רק בגלל **סוניה פרס**, שאני חושבת עליה את הרברים הכי טובים שאשה יכולה לחשוב על אשה. הנה, תשמעו סיפור קצר מהשבוע שעבר, ותשפטו בעצמכם: ביום השני בבית ראשי־המשלה נערכה מכירת תמונות של עולי־גרוויה, כשכל ההכנסות היו לטובת אחינו בני עדת אתיופיה. קבלת־פנים כואת צריך להכין. ואכן, סוניה פרס קמה מוקדם בבוקר והתחילה לעבוד. סידרה את הכסאות, תלתת תמונות, דאגה לכיבוד וכל שאר הרברים שעושה עקרת־בית טובה ביום שהיא מחכה להרבה אורחים. ב־5 אחרי־הצהריים התחילו להגיע המוזמנים. לא יודעת כמה מהם הגיעו בעניין אמנות ותמונות.

סוניה פרס מגישה בביתה
גברת אלגנטית

מה שברור הוא שכל אחד רצה ללחוץ את ידו של ראשי־המשלה ואת יד רעייתו, כדי שיוכל לרוץ מהר ולספר לחברים. **שימועון פרס** עמד וחייך את חיובו מלא־השיניים, אבל סוניה לא נראתה כשטה. למה? כי סוניה עמדה במיטבח בלא איפור בשימלת־בית רגילה, ושטפה כוסות. כשהיה לה מגש מלא כוסות נקיות, היא הביאה אותו לחדר. באותו רגע ניגשה אל סוניה גברת אחת, מאותו שיש להן גברים אלגנטיים אבל נשמה לא־כליכך, ואמרה לה בקול צעקני, תוך כדי נזיפה: «כמה פעמים אני צריכה לבקש ממך כוס מים? איזה שרות זה!» סוניה פרס רק השפילה את מבטה. היא פשוט לא זכרה שהגברת ביקשה ממנה מים, אחרת לבטח היתה מביאה לה מים. מישהי אחרת ניגשה לגברת האלגנטית ושאלה אותה למה היא מרברת בגסות אל אשת ראשי־המשלה. אבל קשה מאוד היה לשכנע אותה שסוניה אינה העוזרת בבית הזה.

חברת אפריקה ישראל

שהכסף התורכי התחיל גם הוא לאבד את ערכו, וניצה ישבה לחשוב מה הלאה. אמרו לה שבענייני־כספים הכי טוב לשאול כבנק. ניצה רצה לבנק, ושם אמרו לה שהיום אפריקה מתחילה להתעורר. ניצה חזרה הביתה, ארוזה מיוזורה ועלתה למטוס בכיוון בוטצואנה, כדי להיות שם בדיוק ברגע שאפריקה תתעורר לגמרי, ואולי תציע לה משהו.

מה היא עשתה שם לא ברור. אבל היום מסתובבת ניצה ברחובות תל־אביב, כשאחריה הולך משהו הנראה פחות כמו תותח, אבל יותר כמו מרגמה מפויחת אחרי שימוש.

כולם אומרים שזה האוצר האחרון שניצה מצ' אה לעצמה. איזה סוג של אוצר זה, אני משאירה לדמיונכם.

ניצה מעוז
ועכשיו מרגמה

המישפחה הזאת היא מעוז הרבילות בארץ. שבוע דני **מעוז**, שבוע ניצה **מעוז**, ובשבוע הבא אולי לורין **מעוז**. את ההיסטוריה של ניצה מעוז אין צורך לספר, כי היא רשומה בכל ספרי דברי־הימים של ארץ־ישראל הווהרת. קודם היה לה המון כסף ישראלי, שאותו עשה דני מעוז. אחר־כך, כשהכסף הישראלי התחיל לאבד מערכו בשוק העולמי, היא עברה לכסף תורכי, שאותו עשה ארון **גרת**. לאטיאל נרמו התותחים, וכנראה

אחרי הצהריים, בבקשה!

זהו התעלה ברחוב? אחרי הטלפון השלישי צילצלתי לשולה חן. דרינג, דרינג. «מרבית שולה. אפשר לדבר עם שולה?» «מרבית.» «איפה אבי?» «הוא בבית־החולים.» «מה קרה לו?» «גם לך מבלבלים את המוח?» «ועוד איך?»

זה נכון שאבי שוכב בבית־החולים בביתן של **מירב בגין**, אבל הוא לא התאבד. סתם ניתוח של דיסקוס. אני מצטערת לקלקל לך את הסיפור.

מהיום, מי שרוצה לספר לי סיפורים — אנא, צלצלו אחרי־הצהריים!

יום שני, שמונה ורבע בבוקר. דרינג, דרינג. «את רחל המרחלת!» «מרבית.» «את מכירה אחד בשם **אבי קורן** או קרן?» «כן, אני מכירה.» «את שמעת שהוא ניסה להתאבד?» «מה את מבלבלת את המוח! סגרת את הטלפון.»

עשר וחצי בבוקר. דרינג, דרינג. «את רחל המרחלת!» «מרבית.» «את מכירה אחד בשם אבי? שיש לו אשה זמרת?»

שמעת שהוא שוכב בבית־החולים, אחרי